

דברי חיזוק ומוסר מלוקטים משיעוריו של מורנו ורבנו הרב בניהו שמואלי שליט"א - האזינו(שובה)

קצת פסוקים - ר' יעקב גלינסקי ע"ה מספר 'כשהייתי נער, הייתי עם החפץ חיים' שבא לעירנו במסגרת מסע מפרך בשנות זקנותו עבור 'ועד הישיבות' שהוא ייסד אותה, והיה מאסף כסף עבור מטרה זו. עשו את האירוע באולם גדול, והח"ח שהיה זקן ולא יכל ללכת הרבה, הושיבו אותו על כיסא והרימו אותו עד בימת הכבוד. היה קשה לו לדבר מרוב חולשתו, אך הוא אמר כמה מילים בחרדת קודש 'מורי ורבותי, הגמרא אומרת שאין תחילת דינו של אדם, אלא על דברי תורה. שאלה הראשונה היא 'כמה למדת תורה'. שאלה שניה 'האם תמכת בלומדי תורה?' הרמב"ם מביא את דברי התלמוד הירושלמי על הפס' 'ארור האיש אשר לא יקים את דברי התורה הזאת לעשות אותם..! האדם למד תורה, לימד, שמר ועשה. אך, היה בידו לתמוך, ולא תמך בלומדי תורה, הוא ארור. ו'החפץ חיים' התחיל לבכות ואמר 'מה נעשה בבית דין של מעלה ויש בידינו רק קמצוץ טבק קטן?.. וכל העם געה בבכיה.

מספר הרב גלינסקי בנוגע 'לקמצוץ טבק קטן' שעליו דיבר הח"ח- 'כשהחפץ חיים' היה בבית שלו, ומתחת לבית שלו היה איזה יהודי שהנפש שלו לא היתה כ"כ בריאה, וכל פעם שהיו מכבדים אותו בלהריח 'טבק', היה אומר להם 'הטבק שלי הוא הכי טוב!', וכך היו הילדים אוהבים להתעסק אתו. יום אחד היה וויכוח, והוא אמר להם 'אני יכול להביא לכם את הטבק הכי טוב!, ואני אסע להביא אותו!' אך לא היה לא כסף לנסיעה, והחליט ללכת ברגל מהלך יום אחד של הליכה. וכך היה. הוא הלך יום אחד, וחזר גם במשך יום אחד, והביא טבק. אך איך הוא הביא את הטבק?? הוא ביקש מהבן אדם שיביא לו טבק, ולקח ממנו רק קמצוץ עם שתי האצבעות, ובשביל זה הוא עשה את הדרך הארוכה הלך וחזר..

שיעורי חסד 'אומר האדמו"ר מרוז'ין בשם הבעש"ט- 'שיויתי השם לנגדי תמיד'. ידוע ששם הויה, זה מידת הרחמים. הבורא יתברך נוהג עמנו תמיד במידת הרחמים. 'לנגדי', זה מצב הפוך, כאשר מידת הרחמים מצויה מרחוק, והייסורים באים על האדם. דוד המלך השתבח ואמר 'שיויתי', כלומר, שווים הם אצלי שני האופנים בהם מתנהג הקדוש ברוך הוא, 'שיויתי השם', שזה שם הויה, וגם 'לנגדי'. תמיד הוא משבח את הקדוש ברוך הוא. כמה ייסורים עברו על דוד המלך. הוא בנה לו עיר, וגר בה עם הגיבורים שלו ובני משפחותיהם, וכולם היו אוהבים אותו וסרסו למשמעתו. יום אחד, קרא לו אכיש מלך גת כדי שיעזור לו יחד עם גיבוריו במלחמה. הלכו דוד וגיבוריו במשך שבוע ימים וניצחו כל המלחמה. כשחזר, ראה חורבן. מסתבר שבא עמלק ונכנס לעיר הזאת ששמה 'ציקלג', לקח את כל הנשים והילדים בשבי, ושרף את כל העיר. כשראה זאת דוד המלך, הרגיש שחרב עליו עולמו ולא ידע מה לעשות. כל הקהל בכו בכי מר ולא ידעו מה קורה עם הנשים והילדים שלהם. עוד מעט רצו לסקול את דוד המלך. היתה צרה גדולה מאד. באותו רגע חשב דוד המלך 'אני יודע, אין לי למי לפנות. רק לקדוש ברוך הוא'. הלך דוד והתבודד, והיה בוכה ומתחנן לקדוש ברוך הוא שיציל אותו, כי אין לו למי לפנות. הוא קיבל 'הארה', ואמר לכל הגיבורים לבוא אחריו. עלה אל עמלק שהיו באותו הזמן כ"כ שמחים, והיו חוגגים את הניצחון והיו אוכלים ושותים, ואת כל הילדים והנשים אסרו אותם. דוד ואנשיו ניצלו את העובדה שהעמלקים היו שיכורים, והרגו את כולם, הוציאו את הנשים שאמרו לבעליהן שאף אחד לא נגע בהן, כי הם היו עסוקים תחילה במאכל ומשקה, ורק אח"כ תכננו לטפל בהן. רואים, איך שהתפילה והאמונה והביטחון בקדוש ברוך הוא הציל את המצב. אדם אף פעם לא יפחד, כמו שאמר דוד 'שיויתי השם לנגדי תמיד', ששני המצבים שווים אצלו.

כמו שאמר דוד המלך 'להגיד בבוקר חסדך, ואמונתך בלילות'- יש אנשים ששמחים בעבודתם, כי טוב להם כמו בבוקר שהשמש זורחת ומאירה. כך יש לו לאותו האדם אור בחיים וטוב לו. ויש מצב בבחינת 'לילה'- חושך, צרות, בעיות. על זה אומר הפסוק 'ואמונתך בלילות'- גם אם יש מצב של חושך ולילה, תמשיך להיות עם אמונה. השם יזכה אותנו שלא יבואו צרות, ושהאדם ידע איך לקבל אותם, והעיקר לא לדאוג, כי הכל בא ממנו יתברך, והוא טוב ומטיב לכל.

רצו לבנות בשכונה מסויימת בית הכנסת. בינתיים, עד שהביה"כ יהיה מוכן, העירייה הביאה קראון גדול ויפה, ושמו בפנים מזגנים וסידרו אותו יפה. הביאו משאית עם מנוף שהוריד את הקראון. כשהקראון באוויר, צריך לכוון אותו היטב ורק אז מורידים אותו על מבנה הבטון שהכינו עבור כך. לאחר שהורידו את המבנה הזמני הזה, המשאית נסעה לדרכה. נכנס הרב לראות, ומה הוא מגלה? שמו את הקראון הפוך. ארון הקודש, במקום שיהיה לצד מזרח, שמו אותו בצד מערב, ואילו השירותים היו בצד מזרח. היה איזה ילד שאמר 'מה הבעיה? בואו ונכוון את זה ונהפוך..! אמרו לו 'כשזה באוויר, עדיין אפשר לכוון ולהזיז את המבנה. אך, כשזה כבר ירד לקרקע, כבר נגזרה הגזירה ואי אפשר להזיז את המבנה'. אותו הדבר עכשיו, עדיין אין גזר דין. הוא יהיה ביום כיפור. ולכן עדיין אפשר 'להזיז', עדיין הכל עומד באוויר, ואפשר לתקן. וכל מה שאנחנו עושים, זה 'למענך אלוקים חיים'. ואז ממילא האדם יכול לשנות הכל על הצד הטוב.

מדברי הרב שמעון דרוך שליט"א ראש מוסדות 'תפארת וגדולה' -

עם מה אני בא ללמד בפאסיג - אני רוצה לספר סיפור שסיפר לי הרב מרדכי אליהו זכר צדיק וקדוש לברכה, ואני חושב שזה מוסר השכל מאוד מאוד גדול על האדם הגדול הזה. סיפר פעם הרב מרדכי אליהו שהוא פעם נסע לבית של איזה נגיד גדול בחוץ לארץ לשם תרומות או לשם לא יודע בדיוק מה. נסע ונכנס לבית של אותו נגיד גדול וראה אותו את אותו הנגיד שהוא אבל וחפוי ראש, יושב עצוב בלי מצב רוח, בלי חשק. שאל אותו הרב מרדכי אליהו 'יא אָבני, יא סידי, מה יש לך? למה אתה עצוב?', באתי אליך, אני הרב הראשי, למה אתה עצוב? מה יש לך?', אמר לו 'מה אני אגיד לך כבוד הרב, לא נעים לי לומר'. מספר על עצמו שיש לו בן יחיד שהוא כל עולמו, ועכשיו הוא הכיר איזו גויה ועומד להתחתן איתה. 'רציתי נכדים יהודים כבוד הרב, רציתי להוריש את כל העושר שלי למישהו יהודי, והוא הולך עכשיו מתחתן עם אישה נוכריה, לחבק אישה נוכריה, אישה זרה. איזה נכדים יהיו?', נכדים גויים.. כסף שלי ילך לגויים, איך אני אוכל? מה זה שווה לי כל החיים האלה, כל העושר הזה עם הפלה הגויה הנוכריה הזאת?. דיבר איתו הרב. עוד הם מדברים על זה ועל זה, נכנס אותו ילד עם אותה גויה לבית ונכנס לתוך החדר לסוויטה, וסגר את הסוויטה, הוא והיא נכנסים בפנים. אמר לו הרב לאותו נגיד 'תרשה לי שאני אדבר איתו חמש דקות בפנים החדר. חמש דקות אני אדבר איתו, ואולי השם ישפיע עליי שאני אוכל לשכנע אותו'. אמר לו 'הרב, היו פה כל הרבנים, כל השלוחים באים פה מכל העולם לבקש כסף. נכנסו אליו ודיברו איתו כבר, והוא לא רוצה לשמוע. אני לא מאמין.. שהרב לא יתבזה, חבל. חבל כבוד הרב שתתבזה'. אמר לו 'מה אכפת לך?', תנסה. לך תגיד לו שאני רוצה לדבר איתו 10 דקות, חמש דקות. מה יש לו להפסיד?'. נכנס האבא דפק בדלת, והילד פתח קצת את הדלת ואמר 'מה אתה רוצה אבא?', אמר לו 'תראה, יש פה הרב הראשי שרוצה לדבר איתך'. אומר לו 'אבא, דיי, מספיק, כמה אנשים הכנסת אלי לחדר? כמה דיברו איתי? כמה שלוחים ישבתי איתם?', אף אחד לא עזר. אתה יודע שאני 'נעול' בדעתי ושאיני רוצה להתחתן איתה. לא יעזור, האהבה תנצח, מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה..! (ומעיר הרב - 'שבע שנים חיים ביחד בלי חופה ונישואים. מתחתנים, ואחרי שלושה חודשים מתגרשים. אי אי אי). אמר לו 'אבל בשבילי, לא לבזות את הרב, תעשה לי טובה, חמש דקות, בשביל לא להגיד לרב לא. תן לו להיכנס חמש דקות ותוציא אותה מהחדר ותן לו לדבר איתך. אחרי זה תגיד לו 'לא'. שלא נגיד לו 'לא' עכשיו, שלא חס ושלום ביזינו אותו את הרב'. אמר לו 'טוב שייכנס'. ישב הרב לא חמש דקות ולא 10 דקות ולא 40 דקות ולא שעה ולא שעתיים, אלא שלוש שעות ישב איתו הרב. אחרי שלוש שעות יוצא הילד ואומר לאבא 'אבא, אני לא מתחתן איתה. אני עכשיו משלחה. תמצא לי אישה יהודייה ואני מתחתן ואני מביא לך נכדים דתיים, אני לא רוצה את האישה הזאת. הלך אליה ואמר לה 'תשמעי אני מצטער אך אני לא מעוניין בקשר הזה'. שלח אותה לבית.. האבא הזה היה אסיר תודה לרב ואמר לו 'תשמע, אתה עזרת לי לגדל ילד אחד שיהיה לי נכדים דתיים, ואני רוצה לחתן את כל הילדים שלך עם דירות..! ככה הוא אמר לרב מרדכי אליהו. 'חתונה עליי, נדוניה עליי, בית עליי, הכל עליי..!'. אמר לו הרב 'שקל אני לא לוקח ממך! שקל אני לא אקח ממך!'. לחץ עליו עוד ועוד. אמר לו 'שקל, אני אסור לי לקחת ממך'. אמר לו 'אתה יודע מה?', לְישיבה תיקח. באת לפה לאסוף כסף לישיבה, אני נותן עכשיו בעין יפה לישיבה'. אומר לו 'שקל אסור לי לקחת ממך, ואני לא אגיד לך גם למה'. הרב מרדכי אליהו אמר לנו למה - הוא אמר 'כשאני דפקתי אצלו בדלת לילד הזה להיכנס אליו, אמרתי, למה כל כך הרבה רבנים ניסו לשכנע את הילד הזה ולא הצליחו?, כי היה להם מטרה של 'כסף', היה להם מטרה אחרת. זה לא היה 'נטו' לשם שמיים. אני אמרתי 'ריבוננו של עולם, אני עושה הכל 'לאוקמא שכינתא מעפרא', אני עושה הכל 'לעשות נחת רוח לקדוש ברוך הוא'. והראיה, שאני לא אקח שקל מאותו יהודי. וזה עזר לי'. דבר אחד שאתה עושה לכבוד הקדוש ברוך הוא, אבל בלי תמורה. פיתוי גדול מיליון דולר. פיתוי גדול להביא הרבה כסף לישיבה ולשבת ללמוד תורה בנחת שנה שלימה, ועוד לרב שתורתו היא קודש קדשים. אבל הוא ידע 'אם אני בא עם איזו מטרה מסוימת, בשביל לקבל כסף, אני לא אצליח בשליחות שלי. אם אתה רוצה להיות במשהו קשור להשם יתברך תעשה דבר אחד ותקבל על עצמך משהו אחד.

ראיתי בשו"ת חתם סופר בסימן ס"ח, הוא כותב דבר פלא פלאים - הוא אומר שהשיר שאנחנו שרים בכל מוצאי שבת 'המבדיל בין קודש לחול חטאותינו ימחול', האשכנזים מפיטים את השיר הזה ב'נעילה' של יום הכיפורים. לא כמו מוצאי שבת שאנחנו שרים. המקור של השיר הזה הוא נכתב לפחות לפני 850, 900 שנה והוא מובא במדריך ובראבי"ה שהם היו אחד מהראשונים. המרדכי נעקד על קידוש השם לפני 850 שנה הוא ואשתו וארבעת ילדיו. בסוף מסכת 'יומא' הוא אומר שנהגו להגיד את השיר הזה 'המבדיל בין קודש לחול' במוצאי יום הכיפורים, ועד היום האשכנזים אומרים את זה ביום מוצאי כיפורים, ו'החתם סופר' אומר שזה אכן באמת המילים הם מתאימים למוצאי יום כיפור - 'המבדיל בין קודש לחול חטאותינו הוא ימחול'. מה שייך מחיקת פשע וחטא למוצאי שבת? 'יום פנה כצל תומר', 'חלפה עונת מנוחתי', 'פתח לי שער המנוטל', 'אקרא לאל עלי גומר', סלח נא מכוח קל וחומר' מה זה קל וחומר? קל וחומר זה 'קלים וחמורות'. למה אומרים את זה ביום כיפור? מובא ב'רבנו ירוחם' בשיחות מוסר של רבנו ירוחם לייבוביץ', הוא כותב דבר פלא פלאים. אומר שמה, שהיה יהודי אחד שבערב יום הכיפורים נרדם עד למחרת בשעת ה'נעילה', דמדומי חמה של יום הכיפורים. תפס אותו יצר הרע, עלה לישון, פותח את העיניים ומה הוא רואה?, שקיעת החמה שעת 'נעילה' של יום הכיפורים. מרוב הצער שלו הוא קם וחיבר את השיר 'המבדיל בין קודש לחול חטאותינו ימחול', 'יום פנה כצל עובר' וכו', כל השיר מתאים אחד לאחד. עומק של שיר, ועומק של הלב של אותו יהודי שהוא היה בצער כזה עצום שאני הפסדתי את יום הכיפורים, את היום הכי חשוב בשנה, אבל הוא חיבר את הפזמון הזה, וכל בית ישראל נשען על הפזמון הזה עד היום, כל יום כיפורים אחינו האשכנזים, ואנחנו במוצאי שבת מפזמים את זה. תראו מה זה 'קבלה', כשאדם בוכה להשם יתברך מעומק הלב. איך הגדירו את זה? - 'התפשטות העקמומיות של העצמיות הפרטית'. כל יהודי יש לו עקמומיות. אבל תפשט את העקמומיות, תפשט את העצמיות הפרטית שלך. 'מלאך', אין לו שם. למה אין לו שם למלאך?, כי מלאך, הוא יש לו שליחות אחת, ואת השליחות הזאת הוא מבצע. אין לו שום עקמומיות, אין לו שום יצרים ואין לו שום דבר. לכן בימים האלה, ימים גורליים לעם ישראל כולו, כמו שאמרנו שרבי אהרון מ'בעלז' לא היה ישן בימים האלה יותר מחמש דקות ברצף, בשביל לחשוב רק על השם יתברך. כל חמש דקות השמש שלו היה מעיר אותו לחשוב על השם יתברך. אנחנו לא מגיעים למדרגות כאלה, אנחנו לא יכולים להגיע למדרגות כאלה. אבל אנחנו כן יכולים לזוז משהו בעבודת השם. אנחנו לא יכולים להישאר באותו מצב שהיינו שנה שעברה בעבודת השם. התפילה שלנו היא לא יכולה להיות אותה תפילה,

הבן אדם לחברו שלנו לא יכול להיות אותו 'בין אדם לחברו', ה'בן אדם למקום' שלנו לא יכול להיות אותו 'בן אדם למקום'. אנחנו חייבים לזוז ולקבל על עצמנו עוד קבלה, ולא לשם כבוד. שום כבוד. משהו אחד לכבוד השם יתברך.

לפני שהרב שך נפטר, הרב שך היה גדול האומה וכל העולם היה מתייעץ איתו. גדול ישראל בכל התחומים. לפני שהוא נפטר, הוא אמר לעצמו 'עם מה אני בא לעולם הבא?'. אמר לו אותו תלמיד 'כבוד הרב, כל עולם הישיבות עומד עליך. מה זה עם אתה בא לעולם הבא?'. סיפר לי איזה ראש ישיבה אחד שהוא רצה לפתוח ישיבה באיזה מקום בארץ, הרב שך אמר לו 'תפתח', וכל חודש הרב שך היה מביא לו צ'ק של כל הסכום וכל המשכורות, עד שאתה תאסוף תרומות לאט לאט, היה משלם לו כל חודש צ'ק. אמר לו 'אתה שואל עם מה אתה בא לעולם הבא כבוד הרב?', כל עולם הישיבות עומד עליך'. אומר לו 'לא, לא. עם מה אני בא לעולם הבא.. עם מה אני בא לעולם הבא..'. אומר לו 'כבוד הרב, אלפים של אנשים דפקו במשך חייך על הדלת, ונתת להם כספים, נתת להם מזור, נתת להם עצה ונתת להם עזרה לחיים. איך אתה אומר עם מה אתה בא?'. אומר לו 'עדיין.. אבל יש איזה משהו שאני מחפש שאיתו אני צריך להגיע לפני בית דין של מעלה'. אמר לו 'כבוד הרב, כל הספרים שחיברת', יש לו פירוש על הרמב"ם, ספרי מוסר, שיחות מוסר 'זה לא מספיק?', אמר לו 'עדיין, עדיין לא'. אמר לו 'אז עם מה כן אדם צריך להגיע לעולם הבא?', הוא אמר לו 'מה שאתה מקבל כבוד בשביל שעשית, זה לא נקרא בא עם משהו לעולם הבא!! כל מה שמנית לפני, קיבלתי כבוד על זה. אנשים נכנסו ואנשים יצאו, בניתי ישיבות, ועל הכל קיבלתי כבוד. אבל אני מחפש איזה מעשה אחד שלא קיבלתי עליו כבוד, שזה יהיה הכותרת שלי בעולם הבא..'

דוד המלך אומר '**אל תירא כי יעשיר איש**'- אל תירא שבן אדם הוא עשיר ויש לו דירות, מיליונר, יכסות, ווילות, חנויות. '**כי לא במותו ייקח הכל**'. ואני שואל אתכם שאלה- יש משהו שבן אדם כן לוקח איתו לשמה???. כשדוד המלך אומר 'כי לא במותו ייקח הכל', לא ירד אחריו כבודו, יש משהו שבן אדם נכנס איתו לקבר, שדוד המלך אומר אל 'תירא כי יעשיר איש כי ירבה כבוד ביתו', שיש לו ממון, יש לו ספינות, יש לו דירות ויש לו מלונות.. 'כי לא במותו ייקח הכל'. איך אומר דוד המלך 'כי לא במותו ייקח עושרו?', מה זה כי לא במותו ייקח הכל?. אלא מסבירים שהכוונה לעושר ה'רוחני' שיש לאדם. אל תירא מאדם שהוא עשיר ושיש לו הרבה מצוות. כי לא כל המצוות באות בחשבון בקבר. יש מצוות שלא נכנסים עם האדם לקבר. איזה סוג מצוות לא נכנסים עם האדם לקבר??- 'לא ירד אחריו כבודו!' כל מצווה שאדם קיבל על זה 'כבוד' וגאווה וקומפלימנטים, זה לא ירד לאדם לקבר. איך אמר הרב בן ציון אבא שאול זכרוננו לברכה, 'לעתידי לבוא, כל צדיק וצדיק נכוון מחופתו של חברו'. מה זה נכוון מחופתו של חברו?, הפשט הוא, שיש 'חופה', כל אחד יש לו חופה מיוחדת, ואתה אומר 'תראה איזה חופה יפה יש לו, ואני אין לי..'. אמר הרב בן ציון אבא שאול 'לא, זה לא זה. זה משהו אחר- כל אחד נכוון ממה ש'חיפה' חברו בעולם הזה. כלומר ממה שכיסה החבר שלו בעולם הזה ולא גילה את המצוות, שמה, יש לו שכר ללא גבול. 'תשמע, זה הראובן הזה היה נראה אדם פשוט, אבל עשה מצוות בינו לבין קונו. חיפה את המצוות, הסתיר אותם את המצוות ואף אחד לא ידע. פתאום אחרי 120 עלינו שנינו לשמיים, ואני רואה אותו וואו.. איזה ווילה יש לו שמה, איזה כבוד יש לו. למה? כי הוא פה חיפה את המצוות'. לכן צריך לדעת לסמוך לבטוח ולהתקרב רק להשם יתברך, בלי שום פניות.

אם תפיה בן מאמה - סופר פעם היה איזה מלך אחד שנפטר והשאיר בן יחיד בעולם. כשהוא נפטר אז בנו היה ילד צעיר שלא יודע את ההנהגות של המדינה, לא יודע מי לקחת עוזרים, לא יודע איך לנהל את המדינה. עשה 'מקד' מי יכול ומתאים להיות עוזרו האישי ויועצו האישי של המלך. באו אליו אנשים. בא איזה אחד יהודי חכם והציע את המועמדות שלו. אמר לו המלך, הבחור הזה שהוא צריך לקחת את ההנהגה של המדינה- 'תגיד לי, במה אתה מומחה ובמה אתה מתמצא?', מה היכולות שלך?', אמר לו 'תקשיב, אני בכל דבר בעולם מתמצא. ויש שלושה דברים שאין שני לי במומחיות ובחוכמה'. אמר לו 'מה הם?', אמר לו 'א', אני מכיר את המרגליות על טבען. איזה מרגלית טובה, פחות טובה, מה השווי שלה, כמה קארט, ערך מרגליות, אני ממש יודע טוב. הדבר השני- אני יודע ומבין בסוסים. אני רואה סוס, ואני יודע אם הסוס הזה הוא טוב או לא טוב, מה הטבעים שלו, מה ההנהגות של הסוס. והדבר השלישי שהוא הכי חשוב- אני מסתכל על בן אדם ואני יכול לקרוא אותו 'רנטגן', מה הטבעים שלו, מי הוא?, מה התולדות שלו?, מאיפה הוא בא?, מה כל הניואנסים הכי קטנים של בן אדם, אני יודע. ותדע לך כבוד המלך, ששלושת הדברים האלה מאוד מאוד חשובים לך למלכות'. אמר לו 'אוקיי, בסדר, בוא נתקדם.. היום בלילה אני צריך ללכת לבחור סוס. בוא נראה איך אתה בוחר איתי סוס'. היה אצטדיון, והביאו סוסים מסעודיה, הביאו סוסים מניו יורק, הביאו סוסים מפה ומשם, והמלך היה צריך לבחור סוס. אמר לו היהודי הזה למלך 'תבחר סוס', המלך ראה איזה סוס גבוה יפה תואר, קל רגליים, גבוה. איזה סוס.. אמר לו 'את זה אני רוצה'. הלך היהודי, הסתכל פה, בדק פה, לחץ פה, ואמר לו 'תדע לך, את הסוס הזה בשום פנים ואופן אתה לא לוקח. זה סוס עצבני. ברגע שמישהו רוכב עליו, אחרי דהירה של כמה מאות מטרים, הוא הופך אותו ויכול למות מזה. תיזהר, אל תיקח את הסוס הזה'. אמר לו 'טוב, בוא נראה אם אתה צדקת או לא'. אמר לאחד העבדים של המלך 'תעלה על הסוס הזה ותרכב פה באצטדיון'. ההוא התחיל לרכב ימינה שמאלה הלך חזור, ודוהר. ופתאום הסוס הזה באמת התהפך, הפיל אותו ופצע אותו. אמר המלך 'תשמע, הצלת לי את החיים. איך אתה ידעת? הסוס הזה, אני עוד דקה הייתי קונה אותו, מה הייתי עושה? הייתי רוכב עליו. אני אוהב לרכוב על סוסים. הייתי רוכב על הסוס הזה ומה היה נהייה לי?', אמר לו אותו יהודי 'תשמע, אבל אני עדיין לא עובד אצלך. אתה צריך לשלם לי כסף, הצלתי לך את החיים'. ההוא הוציא לו 50 דולר ואמר לו 'מגיע לך, קח'. אמר לו 'תשמע, היום בלילה גם אני צריך לקנות יהלום יפה. אתה יכול לבוא לראות?', ענה 'כן'. הביאו אליו סוחרים עם יהלומים, פתחו את היהלומים. אמר לו היהודי 'תבחר אתה יהלום'. אמר 'תשמע אני רוצה יהלום לכתר, לראש של הכתר'. אמר לו המלך 'תבחר אתה את היהלום, ואני אגיד לך אם זה טוב או לא'. בדק היהלומים והסתכל פה והסתכל שם, שם על הכתר והסתכל. תפס את זה פה, בשמש וכו', ולבסוף אמר לו 'את זה היהלום אני רוצה, זה יהלום שאני מבקש'. הסתכל עליו אותו יהודי, בדק אותו, שם קצת רוק וקצת גם קילף פה, ואמר לו 'זה מזויף. את היהלום הזה שאתה רוצה לשלם עליו כמה מאות אלפי שקלים, זה לא שווה כמה שקלים. הנה תסתכל, רוצים לעבוד עליך. יודעים שאתה נער, לא מבין. זה יהלום מזויף'. בדק אותו והסתכל והוכיח לו שזה באמת מזויף. אמר לו 'תשמע, הצלת את הרכוש שלי. הייתי משלם עכשיו כמה מאות אלפי דולרים על היהלום שזה מזויף'. אמר לו 'טוב תשמע, אבל אני עדיין לא עובד אצלך. אז תשלם לי'. הוציא לו עוד 50 דולר ונתן לו. אמר לו 'הדבר השלישי שאמרת שאתה מבין זה בבני אדם. בוא תגיד לי מה אתה יודע עליי?', אמר לו 'אני אגיד לך דבר אחד שאני מבין בך, שאתה לא הבן של המלך!', אתה לא הבן של המלך. אתה מאומץ. לך תשאל את אימא שלך. אני בטוח שאימא שלך לא היה

לה ילדים, והלכה ואימצה אותך באיזשהו שלב בחיים'. אמר 'מה??', אמר לו 'אני אומר לך, תשאל אותה ותחזור אליי'. הלך לאימא שלו ואמר 'אימא, יש לי שאלה אלייך אימא יקרה. תגידי לי את האמת. לא נעים לי, אבל חשוב לי לדעת. זה נכון שאני לא הבן שלך?, ושאת לא יכולת להביא ילדים ואת אימצת אותי?', אמרה 'איך אתה יודע?'. אמר 'אני יש לי מישהו שהוא מומחה בבני אדם, וגילה לי את הדבר הזה'. אמרה 'לא, אני רוצה לדעת איך אתה יודע?', בוא איתי'. לקח אותה לחכם היהודי הזה'. אמרה לו 'אני רוצה לשבת איתו לבד בחדר'. נכנסו לחדר לבד ואמרה לו 'תשמע, לא נעים לי מהבן. אבל האמת היא ש'כן'. אני לא יכולתי להביא ילדים, והלכתי ואימצתי את הילד הזה. אבל איך אתה יודעת??'. אמר לה 'תשמעי אימא יקרה. אני הצלתי את החיים של הבן שלך, אני הצלתי את הממון של הבן שלך, והוא נותן לי 50 דולר. זה לא בן של מלך!, בן של מלך יש לו עין טובה, בן של מלך יודע לפרגן, בן של מלך אוהב לתת, בלי גבול אוהב לתת. ברגע שראיתי את הקמצנות שיש בו, אמרתי, הוא לא גדל במשפחה של מלוכה ואין לו את הגנים של מלוכה'. אם אנחנו רוצים להיות בניו של מלך מלכי המלכים צריך שיהיה לנו את הגנים של השם יתברך..

פתרונות פה הלא ופה העסקה - פעם הגיע ה'חפץ חיים' אל ר' איצ'לה. אמר לו 'פה אצלנו קונים סחורות בשבת. אני מבקש את כבוד הרב שיחזק אותם על שמירת שבת'. שאל אותו ה'חפץ חיים' - 'ומה עם לימוד תורה? לומדים פה תורה?', ענה 'לא. לצערי הרב, פעם היו בתי כנסיות מלאות, ועכשיו נחלש מאוד'. אמר לו 'בוא אני אספר לך מה קרה בוורשה'. אמר לו ה'חפץ חיים' - 'הודי אחד מאיזה עיירה אחת, הגיע לקנות סחורה, ושם הייתה 'תחבורה מהירה'. היהודי לא היה רגיל בכך ולא נזהר כשחצה את הכביש, אז עלתה עליו איזה עגלה. הוא רגיל בכפרים שאין שמה תחבורה כזאת. הוא בא לעבור בכביש של וורשה ונפצע כי דרסה אותו עגלה. הגיעו רופאים ומתחילים לטפל בו בפצעים. בא רופא אחד גדול ואומר 'עד שאתם מטפלים בפצעים, הלב במצב לא טוב? עזבו את הפצעים. קודם כל תטפלו בלב!'. אמר לרב 'קודם כל תטפל בלב שזה לימוד התורה. אחר כך נראה בנוגע לסחורות בשבת, זה לבד יסתדר. הפצעים לבד יתרפאו. קודם כל שהלב יהיה בריא והדם יזרום כמו שצריך, אז כל הפצעים ילכו. כשלוומדים תורה, הכל זורם והכל מתרפא'.

אומרים רבותינו, שאדם שיש לו קרקע, הוא זורע אותה והוא מתפלל שהזרעים יצמחו וירד גשם טוב, מתפלל לחסדי שמיים. אחרי שירד גשם ומתחיל לפרוח, הוא מתפלל שיבשילו הפירות ותרד שמש חזקה שיבשילו את הפירות, או שהוא צריך ירח טוב, תלוי מה הוא זורע, יש יבול שגדל עם הירח ויש עם השמש. ואז בהשגחה פרטית הקדוש ברוך הוא מסדר את התלמים שהכל יגדל. יש הרבה מתנות בעסק הזה. זה לא דבר פשוט. כשהקדוש ברוך הוא נותן, זה טוב. גם אנחנו זורעים ב'שדה העליונה', יש לנו שדה למעלה. מה זורעים?, מצוות, מעשים טובים, תורה, חסדים. על כל זה צריך לדעת להודות הקדוש ברוך הוא, על המתנות ועל הפירות האלה איך שזה גודל לנו בשדה למעלה. צריך לתת לקדוש ברוך הוא הודיה שזיכה אותנו ללימוד התורה וזיכה אותנו לדברים טובים. כמה צריך האדם לשמוח שהקדוש ברוך הוא 'בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו, תורת אמת, וחיי עולם נטע בתוכנו'.

אחד הצדיקים היה לו איזה ידיד שהיה לו מפעל גדול של אריגה, ויצא לשוק מכונה חדישה בזמנו. הוא קנה שתי מכונות של אריגה משהו לא רגיל. ובאותו היום שהורידו לו את המכונות, כולם עשו כפיים והזמין שם אנשים ושילם הון עתק. עכשיו יהיה אריגים במהרה. כשזה הגיע לנמל ואחר כך נחת אצלו במפעל, הכינו לזה מקום, והכל עומד בצורה הכי יפה שיש, ויש לו הוראות- הסבירו לו כבר במשך כמה זמן איך להפעיל, ועכשיו הוא מתחיל להפעיל את המכונות. ובסימן טוב מחלק לכולם 'לחיים', ופונים להפעיל את המכונות של האריגה. איזה בגדים יעשה לחתונות, איזה דברים יפיים.. סידר לפי איך שאמרו, לוחץ על הכפתור כדי להפעיל, אך לא פועל. לא יודע מה לעשות. הביא אחראים ומומחים, אך שום דבר לא עזר. כל האומנים מנסים לומר לו 'תתקשר לחברה'. אמר לחברה 'תגידי לי מה אני צריך לעשות?', אמרו לו 'יש לנו טכנאי ברמת-גן, ואנחנו כבר שולחים אותו אליך, אל תדאג'. שלחו אליו ובדק ואמר 'הכל כשיר..'. בודק אם מחובר לחשמל, ורואה שלא.. אומר 'איך אתה רוצה שיפעל?', אם זה לא מחובר לחשמל, איך אתה רוצה שזה יעבוד??'. גם אנחנו עומדים ומתפללים, אך צריך להיות מחוברים לבורא עולם. משקיעים במצוות את הלב ואת הנשמה. אך צריך להיות מחוברים לבורא עולם.

אמרו רבותינו- לעולם יהיה רגיל אדם לומר 'כל מאן דעביד רחמנא, לטב עביד'. לא ראינו מה שהיה עם נחום איש גמזו שהקדוש ברוך הוא הטיב עמו דברים כאלה גדולים שאין כמותם בעולם. נחום איש גמזו, כשלקחו לו הגנבים בפונדק את כל האבנים הטובות שהיו לו בתוך הארגז והוא תיכנן לקחת את זה למלך לפייס אותו, ושמו לו הגנבים במקום זה עפר, והוא לא ידע על כך והלך עם זה אצל המלך. אמר לו 'מה זה?', נתן לו את הארגז. אמר 'מה זה, לא מתביישים היהודים?, שולחים לנו עפר?'. אמרו 'אולי זה עפר של אברהם אבינו שהיה זורק את העפר הזה על האויבים, ובעפר הזה היה נהיה ניסים ונפלאות והיה נהפך לחיים'. וככה היה. ניסו את זה, והיה להם איזה מקום שצריך לטפל בהם. ניסו את העפר הזה על האויבים, והיה יופי ועשה ישועות העפר הזה והרג את כולם. וזהו 'כל מאן דעביד רחמנא, לטב עביד'.

כתוב בשולחן ערוך ב'אור החיים' סימן ר"ל- למה זה נאמר בלשון ארמית 'כל מאן דעביד'.. שיגיד בלשון עברי- 'כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא, לטוב עושה'. אלא יש הרבה פעמים שהגמרא שואלת למשל- למה אומרים 'קדיש' בלשון ארמית?, כדי שלא יבינו המלאכים. כי המלאכים מתקנאים בזה. וכדי שלא יבינו המלאכים כי הם מתקנאים, לכן אומרים 'כל מאן דעביד רחמנא'.

הרי האדם באותו רגע הוא בצרה גדולה, ואז האדם אומר 'כל דעביד רחמנא לטב עביד', ואומר שמה שהשם נתן לי עכשיו בצרה, זה לטובה. זה משבח לקדוש ברוך הוא באופן כזה, ובזה מתקנאים המלאכים, הם לא יכולים לסבול את השבח הגדול שעם ישראל עושים. איש שרוי בהסתר גדול ובחושך, ובכל זאת אומר בפה שהוא מאמין בקדוש ברוך הוא, ובמצב כזה יכולים המלאכים להתקנאות. וזה מבטל את כל הצרות כשאדם אומר שכל מה שעשה השם לי, זה לטובה. ומתי אדם אומר את זה? כשהוא בצרה וכשיש לו בעיה חס ושלום. ואז אדם אומר 'כן, זה טוב, זה רק לטובה וייצא מזה טוב'. וזה נחשב למעלה. לכן, אל תגיד את זה בלשון עברי, אלא תגיד את זה בלשון ארמית, שלא יתקנאו בזה המלאכים.

מסופר על איזה עני אחד מרוד לגמרי שכמה זמן הוא לא החליף את הבגדים שלו, והיה נוטף ממנו ריח קשה. הגיע לבית הכנסת בליל שבת ואף אחד לא הזמין אותו לבית לסעודה. היו שם אבא וכן שנשארו שם אחרונים מהקהל. היה נודף מהעני הזה ריח קשה. הבן

אומר לאבא 'בוא ניקח אותו. איפה הוא יאכל?', אומר לו האבא 'לא. למה?', כי לא נוכל לעשות קידוש כי הכל ריח רע. איך אני אקח אותו?'. הבן הולך עם אבא שלו ואומר לאבא שלו 'אני לא אוכל ולא עושה קידוש עד שאתה לא מביא את הבן אדם הזה'. עמד עליו עד שיביא אותו. וכך היה, הביאו אותו לבית ועשה קידוש, והיה שמח העני הזה, נתנו לו לאכול ולשתות, נתנו לו בגדים. הילד הזה אומר, שעברו שנים ואבא שלו כבר נפטר, והוא היה גם כן מבוגר קצת ונהיה חולה ומוטל על ערש דוואי והרגיש שמעלים אותו כבר לבית דין של מעלה. אומר 'אני ככה מרגיש ופתאום אני רואה איזה זקן אחד שעומד על ידי'. אמר לו 'מי אתה?', ענה 'אתה זוכר, כשהייתי עני והייתי מסריח ואף אחד לא רצה אותי לבית. ואתה באת והכנסת אותי לבית של אביך'. אמר לו 'מה, אתה עדיין בעולם הזה?' ענה 'לא, אני באתי מהעולם העליון ואני מחכה לעשות לך טובה. עכשיו גזרו עליך מלמעלה מיתה. בוא איתי ואני מדבר עם הקדוש ברוך הוא. אמר לבית דין 'ריבוננו של עולם, כתוב 'כל המציל נפש אחת מישראל, כאילו קיים עולם מלא'. הבן אדם הזה הציל אותי'. אם הוא לא היה אוכל באותו לילה, היה מת. לא היה לי מה לאכול כמה ימים, והייתי משווע לאוכל. והוא לא אכל עד שאני אוכל, והציל אותי'. ובאמת, מן השמיים הוסיפו לו שנים לבחור הזה בזכות הצדקה. צדקה מצילה חיים. לכן אנחנו צריכים בכל כוחנו להתפלל לקדוש ברוך הוא, אבל צריך ממש אדם לא לעזוב את הדבר הזה, וידאג גם לעשות חסד. לפעמים אדם לא יכול לעשות חסד בכסף, אז יעשה חסד בגופו. זה גם כן צדקה. תציל, תעשה, תפעל.

היה פה איזה אברך שהוא היה מסדר לקחת את הבחורים לשיבה המתאימה, או בחור שמפריע ומוציאים אותו מהשיבה, היה הולך ומסדר לו מקום שמתאים לו. היה איזה בחור אחד עם הרבה בעיות. הוציאו אותו מהשיבה, ואבא שלו התחנן להחזיר אותו עוד הפעם, ועוד הפעם, וכבר הגיעו מים עד נפש. אמרו לו 'תראה, אי אפשר להשאיר אותו פה', ומנו את כל הבעיות שיש לו. הילד רצה באמת ללמוד, אבל יש יצר הרע. הלך האבא לאברך הזה שמסדר את העניינים, והוא היה לו קשרים, ואמר לו 'אני אטפל בך'. זה עלה מבני ברק לבוא לירושלים. ובדרך היה כבר אמצע הלילה והיה שעה 11 בלילה ואנשים עייפים. אז הנהג סגר את האורות ואנשים ישנים קצת. שעה יש להם לישון. הוא היה חייב לדבר בטלפון שלו לסדר כמה עניינים, אז הוא דיבר אבל השתדל לדבר בשקט. והנה זה שיושב על ידו עשה מה זה צעקות 'אתה לא מתבייש, אתה מפריע לי לישון'. ואז הנהג הדליק את האור, וכל האוטובוס, גם מי שישן, כולם התעוררו. איזה צעקות.. בייש אותו מה זה בושות. והוא לא ענה, אלא אמר 'סליחה', והלך למקום שלו. כשהגיעו סמוך לירושלים היה חייב בשקט לדבר. גם כבר הדליקו את האורות ותכף יורדים, אז הוא דיבר מה שצריך. ראש השיבה התקשר אליו והוא הרים את הטלפון והם היו כבר בירושלים. אמר לו 'תראה, אני לפני משורת הדין, בגלל שאתה התחננת אלי ואתה עושה איתנו הרבה חסד, אז אני לוקח את הבחור הזה לשיבה שלנו. אמר 'טוב, אני אדבר עם האבא שלו להודיע לו כבר את הבשורה הטובה הזאת'. מתקשר לטלפון של האבא של הבחור, והוא שומע שזה מי שיושב באוטובוס על ידו, זה מי שצעק עליו איזה צעקות בעוד הוא טיפל בו, בבן שלו. והוא צועק ומבייש אותו. אומר 'אה, סליחה, אני צריך אותך. כן, זה מסודר עם הבן שלך. רציתי להגיד לך שהבן שלך התקבל לשיבה...! וואי וואי, איזה בושא הייתה לו. אמר לו אל 'תתבייש, אני מבין שאתה היית עייף ואתה רוצה לישון, והכל בסדר.. בן אדם לא יכול לדעת.. מה אתה צועק?', הכל הקדוש ברוך הוא מסדר.

מן כבוד אצלך כש'נפוליון' שלט בצרפת, מצד אחד היה מאד עממי, אך מנגד הוא שלט ביד רמה. באחד מהזמנים הוא החליט לצאת למסע ברחבי הממלכה, לפגוש אזרחים ולשמע מה הם אומרים. המסעות היו נקבעים מראש, וכל עיר שהוא היה אמור להגיע אליה, היו מכינים את עצמם בהתאם. באחת הערים הכינו לו לשכה מרווחת. המושל של אותה העיר עיטר את הלשכה בזהב ובקריסטלים נוצצים ובחלונות עם ציורים מרהיבים, וכל מי שראה זאת התפעל. המושל הזה ביקש שיכינו לו וילון מיוחד לכבוד נפוליון, ואכן הכינו וילון מרהיב ביופיו. כשהגיע האיש האחראי על הטקסים מטעם נפוליון לעיר, ראה את הלשכה היפה שהכינו לכבוד נפוליון ומאד התפעל מכך, אך ביקש שאת הוילון יורידו, ובשום אופן לא ישאירו אותו בביקורו של נפוליון. המושל ניסה להתערב ולומר לו כמה כסף השקיעו בוילון היפה הזה, וחבל לא להשאיר אותו. האחראי אמר למושל שהוא ידבר איתו על כך מאוחר יותר. ואכן, לאחר מכן תפס אותו בצד ואמר לו 'ברגע שנפוליון יושב בלשכה, וכל הנכבדים יבואו לקבל את פניו, עלולים הם לשים לב על הוילון יותר מאשר על נפוליון, וזה לא כבוד למלוכה. לכן, משתדלים שהלשכה תהיה מפוארת, אך צריך לזכור שהעיקר זה המלך. גם אנחנו, בימים הללו שאנו ממליכים את הקדוש ברוך הוא, לא יחשוב האדם על צרכיו, אלא רק על הקדוש ברוך הוא. לא על בנקים, לא על מפעלים, לא על העמותות, לא על בניינים, לא על 'הרחבה' של הדירה. רק אתה ריבוננו של עולם.

מסופר על הרב כהנמן ראש ישיבת פונביץ' ע"ה, שפעם הוא היה באיזה מקום ואסף כסף, ובאה אשה עשירה אחת גדולה, ואמרת לו 'אני מוכנה לתת לך סכום גדול, אבל בתנאי שתתלה את התמונה שלי בבית מדרש..! אמר לה הרב 'מה זה בבית המדרש?', אני אתלה את התמונה שלך במשרד שלי'. אמרת לו 'טוב, בסדר'. נתנה לו סכום גדול, והיא באה לאחר זמן לראות שהוא אכן תלה את התמונה שלה בחדר שלו. הרב אמר 'מה נעשה?', אי אפשר לתלות את זה בבית המדרש, אז בחדר שלו בצד שם את התמונה, והוא לא מסתכל על זה. היה לו עוד פטנט- פעם איזה עשירים אמרו לו 'אנחנו ניתן לך כסף, בתנאי שאנחנו רוצים שבישיבה שלך ילמדו בלי כיפות...! אמר 'אבל איך??'. בסוף אמר להם 'אני מוכן'. אמרו 'תדע לך, אנחנו נבוא לבדוק. אם יהיו עם כיפות, נקנוס אותך קנס גדול'. אמר 'אין בעיה, חותם לכם'. חתם להם ללמוד בלי כיפות. מה עשה??, הקים את המוסד של הבנות- 'אור החיים'... מוסד גדול של בנות 'בלי כיפות'. באו התומכים ואמר לו 'בוא תראה לנו איפה בלי כיפות?'. אמר 'זה המוסד כל הבנות האלה פה.. מוסד של אלפי בנות בלי כיפות.. אין כיפות..!'

ר' יונתן אייבשיץ היה אומר רבי יונתן אייבשיץ- בדבר אחד דומה התורה לכסף. כמו שמי שאוהב כסף לא ישבע כסף, גם מי שאוהב תורה לא ישבע תורה וכל הזמן הוא לא יכול לעזוב אותה. את זה אני הייתי רואה אצל רבי עובדיה יוסף עליו השלום, אוהב תורה. הוא בבית והוא רץ ואומר 'שאני אספיק עוד כמה רגעים של תורה'. אוהב כסף הוא לא שבע. אבל יש לך בבנקים לך ולבניך, וכל מה שאתה רוצה לבזבז לדירות למכוניות, יש לך. ובכל זאת לא ישבע כסף. כך גם אוהב תורה. ר' יונתן היה גאון גדול, וכבר מקטנותו היה חריף. לקחו אותו ל'חיידר' בגיל שלוש וכבר הוא ידע את כל האותיות. הרבי שלו אמר שהוא היה אומר את האותיות ישר והפוך. העלו אותו כיתה. שם למדו עכשיו את הניקוד של האותיות. גם שם הוא קלט מהר. הגיע הרבי

לאות פ', הוא אמר לתלמידים 'איך קוראים את האות הזאת בצירוף?' מי ענה?, ר' יונתן שרק היום הגיע לכיתה, ואילו הם כבר חצי שנה בכיתה. אמר להם 'כן, גם בלי ניקוד אפשר לקרוא את האות פ'. אמר להם הרבה 'ילדים, אתם רואים?', רק היום הוא הגיע והוא כבר יודע'. כאב לו לר' יונתן שהרבה 'יורד' עליהם, אז הוא אומר לרב 'כבוד הרב, למה המתנת עד עכשיו?, למה באות ה' לא שאלת את השאלה?', למה אתה שואל את זה באות פ'??

מספרים על ר' יונתן אייבשיץ כשהיה ילד קטן, היה איזה גוי אחד שנתן לו כמה סטירות. הוא ילד קטן, מה הוא יעשה נגד הגוי הגדול הזה?. מה עשה?, הוציא כמה פרוטות ונתן לגוי. שאל אותו הגוי 'מה זה?' ענה 'אצלנו, מי שמקבל מכות, נותן כסף. זה המנהג של היהודים, שמי שמקבל מכות מגוי, נותן לו כסף..!'. הגוי הזה חשב לעצמו שחבל שהוא נתן סטירות לילד קטן וקיבל רק כמה 'גרושים'. אם הוא ימצא יהודי מבוגר וייתן לו סטירה, יקבל סכום גדול יותר. בדיוק עבר שם ראש הקהל של היהודים, וקפץ הגוי ונתן לו סטירה, וחיכה למתן יד. אך ישר באו השוטרים ולקחו אותו אצל השופט. שאל השופט 'למה עשית ככה?', והגוי סיפר לשופט מה שאמר לו הילד, שהיום זה יום מיוחד בשנה שיהודי שמקבל מכה מגוי, נותן לו בתמורה כסף. קראו לר' יונתן לשאול אותו אם אמר ככה לגוי. ענה ר' יונתן 'כן, אמרתי לו. כי אני ילד קטן ואין לי כוח להרביץ לו. אמרתי לעצמי שאם הוא ירביץ למישהו גדול, יעשו לגוי הזה משפט..!'

הוא היה בזמן הגאון יעב"ץ והיה ביניהם מחלוקות גדולות. האדמו"ר מ'זוועיל', היה לו על השולחן חתולים. אמר לאנשים שהיו איתו 'זה אותם שהיה להם את המחלוקת- התלמידים של רבי יונתן אייבשיץ עם התלמידים של היעב"ץ. אלה הגלגול שלהם'. הוא היה חריף בהלכה. הייתה פעם שאלה שדן בה 'חכם צבי'- תרנגולת שלא נמצא בה לב. הוא התיר אותה, כי אמר שאין 'בעל חי' שיכול לחיות רגע אחד בלי לב. ובוודאי אחרי השחיטה הוא נאבד. אז הגאון רבי יונתן אייבשיץ היה אומר 'לא, ייתכן שיש לו איזה אבר שמשמש בדיוק כמו הלב. ומכל מקום היא טריפה'. הוא אמר את זה לרופאים, והסכימו איתו.

הוא היה כותב 'קמעות', וכל מה שהוא אומר זה היה נהייה. פעם התלמידים שלו חיפשו אותו. הוא יצא מהבית מדרש, וכבר עברו שעתיים שלוש, ולא חזר. הוא לא נמצא בבית ולא בשום מקום אחר שחיפשו. בסוף מצאו אותו ביער. היו יורדים שלגים, והוא עומד על יד איזה עץ ונשען, והוא חושב בלימוד והוא שקוע, ונהיה עליו ערימת שלג, והוא לא מרגיש בכך.

פעם אחת, אחד משרי המלוכה פגש את ר' יונתן בדרך כאשר ראשו היה שקוע בלימוד התורה. שאל אותו השר 'לאיפה אתה הולך ר' יונתן?' ענה לו 'אני לא יודע לאיפה אני הולך'. שמו אותו עקב כך בבית האסורים. שאלו אותו 'איך אתה עונה ככה לשר, שאתה לא יודע איפה אתה הולך?' ענה להם 'אתם רואים שאני לא יודע לאיפה אני הולך. עובדה שלקחו אותי לבית האסורים..!'

לקחת את העיקר ולא סמליות - היתה אישה אחת ניצולת שואה שהשתגעה, וכל תיק שהיתה מוצאת היתה פותחת. ומחטטת

ורואה מה יש בפנים וסוגרת בחזרה בלי לקחת כלום. למשפחה שלה היה עוגמת נפש גדולה מהדבר. יום אחד היו מוזמנים לחתונה של בן דוד. הלכו לשם, ואנשים היו מניחים בצד את התיקים שלהם והיא היתה פותחת אותם, ואנשים היו צועקים עליה 'גנבת!'. היתה בעיה גדולה, והילדים שלה קראו לה 'לסדר' ואמרו לה 'אמא, אם את ממשיכה לעשות לנו ביזיונות, את כבר לא אימא שלנו'. אמרה להם 'בגלל שדיברתם איתי חריף אני אסביר לכם', היא סיפרה להם שהיא ניצולת שואה ולא מאחלת לאף אחד שיעבור מה שהיא עברה. שנה אחת אחרי שהתחתנה, התחילה השואה. בעלה נרצח באכזריות שאין כמותה ע"י הנאצים, והיא נשארה לבדה כאשר היא בשלב מתקדם בהריון שלה. ילדה בן אחרי חודשיים. יום אחד שלחו אותם ברכבת למחנה עבודה, והיא לא ידעה מה לעשות. עלתה לרכבת ובידיה שני תיקים- בתיק אחד סמרטוטים, ובתיק השני, הבן הבכור שלה מחמד עיניה. רגע לפני שעלתה לרכבת, המפקד הנאצי צעק 'רק תיק אחד!', תזרקי את השני!. מיהרה לזרוק את התיק של הסמרטוטים ועלתה לרכבת, וכשפתחה את התיק להוציא את התינוק שלה, ראתה שזרקה בטעות את התיק עם התינוק ואת התיק עם הסמרטוטים שמרה. ומאותו יום והלאה, איפה שהיא הולכת, היא מחפשת את התינוק והיא לא יכולה להתאפק, וחושבת שאולי היא תמצא את התינוק בתיק הזה.. זה מעשה מרטיט ומזעזע. זה מוסר גדול בשבילנו. דבר ראשון, כמה צריך לדון לכף זכות ולא להקפיד על השני, כי אתה לא יודע מה השני עבר. דבר שני, צריך לאסוף הרבה זכויות ולהגיע ליום הדין לא עם סמרטוטים, אלא עם התינוק האמיתי- עם הזכויות. בעוונות הרבים, לפעמים האדם, את הדבר הכי יקר שזה ה'נפש', זורק. ומה הוא לוקח איתו?- סמרטוט. לכן, צריך להשתדל בכל כוחנו ובכל מְרָצְנו לעובדו וליראה אותו.

נח נאלץ - הרבה אנשים אומרים 'אני לא יכול לחזור בתשובה'. מה זה לא יכול?, אדוני, הקדוש ברוך הוא נותן לכל אדם את הכוח. רבי אליהו לפיאן אמר על זה משל- איך אומר דוד המלך 'הוציאה ממסגר נפשי'- משל לאחד שנכנסה ציפור לתוך ידו, וסגר עליה את היד. אמר 'הרי אומרים בני אדם שהציפור הזאת יש בכוחה לעוף למעלה. ואני לא רואה שהיא יכולה לזוז'. אמרו לו 'שוטה, תפתח את היד ותראה איך שהיא עפה'. אותו דבר, אדם טוען שלא יכול לעשות תשובה. אדוני, תוציא את השרשרת, את מה שאתה אסרת את עצמך בתאוות. בטח שאתה לא יכול. 'הוציאה ממסגר נפשי', סגרת את נפשך בתאוות ליבך. תתגבר עליהם, ואז תוכל לעשות תשובה. שלשלאות של תאוות האדם תפוס בהם. להוציא את המסגר הזה, ואז תראה שאתה יכול לעשות תשובה.

אם אדם הוא נתון בתוך תאוות של הבלי העולם, הוא בכלל לא עושה תשובה, והוא בכלל לא זוכר שהוא עשה עוונות. איך כתוב 'כי זוכר כל הנשכחות אתה, ואין שכחה לפני כיסא כבודך'. אם כתוב 'זוכר כל נשכחות', משמע שיש שכחה. אז מה פירוש 'אין שכחה לפני כיסא כבודך'?. אלא, הקדוש ברוך הוא אומר לבן אדם 'תשמע, אם האדם שוכח שהוא חטא, אני זוכר לו. שוכח את המעשים הרעים, שוכח את כל מה שהוא טבוע בכל התאוות, אז הקדוש ברוך הוא זוכר לו מה שהוא חטא. אבל אם האדם מקיים 'וחטאתי נגדי תמיד', וכל הזמן הוא זוכר את המעשים שלו ומתחרט עליהם, אז הקדוש ברוך הוא שוכח. לכן אומר 'הוא זוכר כל הנשכחות' אבל את הנגלות הוא לא זוכר. אותו דבר בתורה ובמצות- אם אדם זוכר ומתגאה שעשה מצוות, הקדוש ברוך הוא שוכח את המצווה שעשה. אך אם אדם שוכח את המצוות ולא מחזיק טיבותא לנפשה, אז הקדוש ברוך הוא 'זוכר' לו. כלומר אם יש דין למטה, אין דין למעלה. אם אין דין למטה, יש דין למעלה. לכן טוב שאדם תמיד יעשה לעצמו את הדין, ילך ויתוודה ויגיד 'ריבוננו של עולם, חטאתי, ואני חוזר בתשובה'.

הבעל שם טוב הביא את המשל הזה, שהשועל ראה את החיות עומדות ומפחדות. אמר 'מה קרה לכם?', אמרו 'המלך קרא לנו לדיון.

האריה מלך החיות, היה איזה בעיה וקרא לנו'. אמר 'מה הבעיה שלכם?', אני אלך איתכם, אין שום בעיה'. אמרו לו 'מה זה אתה תלך?', אמר 'אני יש לי 300 משלי שועלים. אני אצחק אותך, אשמח אותו והכל יסתדר'. אמרו לו 'זה רעיון טוב, בוא איתנו'. באמצע הדרך רואים אותו עוצר. 'מה קרה לך? למה מה אתה עוצר?', אמר 'שכחתי 100', אמרו לו 'לא חשוב. גם 200 טוב'. המשיך בדרך. באמצע עוד הפעם עוצר. 'מה קרה?', אמר 'שכחתי עוד 100'. אמרו 'טוב, גם 100 זה טוב. בוא, שכבר ניפטר מהצרה הזאת. תשמח את המלך'. הגיעו עד המקום של האריה מלך החיות, והוא כבר רואה את כולם. והשועל אומר 'אני שכחתי את הכל...!'. עכשיו הם לא יכולים לחזור בהם כי המלך רואה אותם. כך גם אדם אומר, שהוא ייקח שליח ציבור טוב או 'בעל תוקע' טוב, אך 'צריך אתה לחזור בתשובה, אתה צריך לסדר לעצמך הכל'.

*אלה הם הפסוקים אשר אמר רבי נחמן, שבזמנם הצאר הרוסי המליכו אותו למלך ועשו לו מסיבה משהו לא רגיל. כל החיילים לפניו וכל העם אחריו, ובאו לראות את המחזה הזה מכל העולם. בשמחה הגדולה שלו, הוא רצה לעבור בין החיילים שלו. יש לו 'חיל רגלים' 'חיל תותחנים', והוא רוצה לעבור בין החיילים. לפתע, אוי ואבוי, אחד החיילים הוציא את החרב שלו לתקוע במלך. על ידו היה עומד חייל, שהרים את החרב שלו ועצר אותו בשביל לא לפגוע במלך. המלך הרגיש, אבל הוא עשה את עצמו כאילו לא קרה כלום והמשיך ככה. עד שבסוף המפקד אומר לו 'אתה ראית שמישהו רצה... שמת לב?'. אמר 'כן, תקרא לו לזה שהציל אותי'. קרא לו ואמר לו 'מה אתה רוצה מתנה?', הצלת את החיים שלי. מה אתה רוצה?'. אמר לו 'תראה, אני עובד בניקיון בצבא, ואני עובד בחוץ וקר לי מאד. אני רוצה לעבוד בפנים בתוך המשרדים, לא רוצה בחוץ...'. אמר לו 'טוב קיבלת'. אומר לו 'תגיד למפקד שלך שאני הבנתי עכשיו למה הוא לא קידם אותך עד עכשיו. שנים אתה עומד באותו מקום... היית יכול עכשיו לבקש ממני להיות שר, להיות מיליונר. מה אתה צריך לעבוד בכלל?', איזה מין בקשה יש לך...'. אותו דבר אומר הזוהר. אדם עכשיו בא לעשות תשובה, אך מבקש מהקדוש ברוך הוא דברים קטנים. הרי אדם מבקש בשביל כל השנה, והוא מבקש דברים קטנים. מה אתה מבקש??, תן לי זה ותן לי זה, ותן לי כך... איך אומר על זה רבי שמעון בר יוחא 'ככלבים צווחין הב, הב מזוני...'. צריך לבקש תשובה ומעשים טובים, להיות משוחרר מיצר הרע. תבקש על השכינה **'ותמלוך אתה הוא השם אלוקינו'**, לאוקמא שכינתא מעפרא', תבקש על הגאולה, ואז כל הבעיות נפטרות. אדם צריך העיקר להתחנן על צער השכינה. השכינה נמצאת בבית האסורים בגלות, נודדת ממקום למקום. לכן מה אנו צריכים לעשות? להתמקד על החיים הרוחניים שלנו. זה העיקר. איך הוא לומד, איך הוא משתדל. כתוב בתיקוני הזוהר - 'וואי לון לבני נשא דקב"ה בריך אסיר עמהון בגלותא. דאיתמר 'אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים'. פורקנא דיליה איהי 'תשובה. אם אית מאן דיתער בתיאובתא לתברא בית אסורין דילהון. אלא כולהו צווחין בצלותין ביומא דכיפורי ככלבין- הב, הב. הב לן מזונא, הב לן סליחה, כפרה'. הכוונה, אוי להם לבנים שאני אסור איתם בגלות. במקום שיעשו תשובה, הם לא עושים תשובה. הקדוש ברוך הוא משגיח מן החלונות, מציץ מן החרכים לראות אם באמת עושים תשובה או לא. היה אומר חכם יוסף עדס ע"ה על הפסוק 'אך אם יום או יומיים יעמוד, לא יוקם, כי כספו הוא'. לפעמים אתה רואה בן אדם, כל התפילות של ראש השנה וכיפור, איך הוא מתפלל, איך הוא משתדל. אך כל השנה, הוא לא בעניינים. ועל זה אומר הפסוק 'לא יוקם'. למה? 'כי כספו הוא', הוא בא לדאוג לכסף, לפרנסה. לא לשכינה. לכן הם רוצים שיתגלו כל השמיים בשבעה רקיעים בשביל מה?, בשביל שיהיה להם פרנסה. אך העיקר הגדול 'זכרנו לחיים, למענך אלוהים חיים'. שייתן לנו חיים בשביל 'למענך'.*

מספרים על אחד שקראו לו לצבא, אז הוא ישב וכתב וכתב ארוך ומפורט ומנומק יפה יפה למה הוא לא יכול לבוא לצבא. הוא בן יחיד, ויש לו אימא מסכנה לבדה בבית, ואין מי שיטפל בה, והוא צריך לטפל, והוא משגיח עליה, והוא מביא לה אוכל, והוא הכל עושה בשבילה. אז לכן אין מי שיעזור לה. ואם הוא ילך לצבא, אין מי שיעזור לה. המפקד היה פיקח ואמר 'אני רוצה לראות את זה. רוצה לראות אם זה אמיתי או לא'. הלך לכתובת. דופק בדלת. פותחת אישה זקנה מצומקת. ורואה איזה בית בר מינן, הכל מלוכלך. גברת, איך את מתפרנסת?', עונה 'אני אוספת נדבות'. אומר לה 'אין לך ילדים?', עונה 'יש לי בן יחיד יימח ש...'. והטיחה מילים קשות על בנה. 'שלא ירבו כמותו'. אמר לה 'למה גברת?', מה קרה?', אמרה 'אף פעם לא מסתכל עליי. הייתי בבית שלו והוא זרק אותי מהבית שלו. אין לי איפה להיות. הוא לא בא אליי אף פעם. אני הולכת ואוספת נדבות. אני הולכת ואין לי מה לאכול...! אתם יודעים כבר מה נהיה איתו עם הבן הזה ומה עשה לו המפקד. אבל אנחנו, מה אנחנו רוצים ומבקשים?', אומרים לקדוש ברוך הוא - תן לנו, ותן לנו. והאים אתה עובד את השכינה?, אתה עזבת את האימא השכינה לבדה. אתה כל הזמן רק דואג לעצמך, מסתובב ומסתובב, איך יהיה כסף?, איך יהיה בית?, איך יהיה מכונית?. הקדוש ברוך הוא נותן לך עיניים לראות. אתה יודע מה זה? תזוז! אומרים ש'ברזל', אם תעזוב אותו ולא תזיז אותו, הוא נעשה חלודה. אדם, אם לא אז, נהיה חלודה. מה זה ראשי תיבות 'חלוד' - 'חרדי לא דתי'. הוא מבחוץ נראה חרדי, אבל הוא לא דתי בכלל. אך סתם הכל שקר. אתה מבין, נראה בחוץ, אבל בפנים, אוי ואבוי מה שקורה איתו.

היה איזה בית אחד נתוש. היה גג אבל לא היה לו מעקה. יום אחד איזה ילד אחד עלה לבית הזה ורואה שאין אף אחד, אז עלה לגג. איזה יופי, הביא כדור, וזה מקום גדול והתחיל לשחק. השכנות רואות מלמטה, ואוי ואבוי, עוד רגע הילד נופל. איזה פחד. קראו לאמבולנס, קראו למכבה אש, השכנים מסביב הכינו מזרונים על הרצפה. ורואים אותו בועט בכדור שזז מפה לשם. והוא לוקח אותו זורק אותו לשם ורץ. והשכנים מפחדים שהילד ייפול. כך גם המלאכים רואים אותנו, אוי ואבוי איך רצים ולא מבינים לאיפה רצים. עוד רגע נופלים לבאר שחת חס ושלום. לכן הם רועדים. רואים שזה הבן אדם, אם עכשיו הוא לא יחזור בתשובה, אז הוא נופל בתוך בור, ואי אפשר להקים אותו, ובאותו שנה הוא הולך לבית עולמו. וכולם מפחדים עליו כי הוא עוד צעיר, והמלאכים אכפת להם ממנו.

פ' יוסף חיים ע"ה - זכה בעל ה'בן אש חי', משהיה קטן כבר ידעו שנוצר לגדולות. מה שאנחנו מכירים את התמונה שלו עכשיו, זה מגיל 26 לחייו. אני הייתי אומר לרב כדורי 'מעניין איך הוא היה כשהיה זקן?', היה עונה לי 'מה, אתה יודע איך הוא היה?', יוצא לו 'אש' מהפנים שלו.

הוא בעצמו היה מסדר את הכובע לעצמו. אמר לי חכם יצחק כדורי, שהיה מלפף על זה הרבה פעמים. זה המלבושים הוותיקים והמסורתיים. והיה שומר על זה. היה מספר חכם סלמן מוצפי עליו השלום, כשהיה עובר בשוק בבגדד, יותר מ 1000 ערבים בעלי החנויות היו יוצאים מהחנויות להסתכל על הרב איך שהוא עובר ואיזה דיוקן.

בשנת תרכ"ט החליט לעלות לארץ ישראל ל"זיזרה". אחיו רבי יחזקאל הלך איתו, והם הלכו במדברות בדרכים לא סלולות. היה אומר הרב תיקון חצות בדרך, ולא מאבד כל הלימודים שלו. ואם צריך לחכות, הוא מחכה. הגיע שבת, והוא התנה עם הערבי שהוא מוביל אותם ואמר לו 'תראה, בשבת אני לא נוסע ולא הולך עם הבהמות. אני שובת מיום שישי כבר בשעה 10 אנחנו מסדרים את כל העניינים. אני מכין לחם, מכין 'שבת'. והוא היה יודע איפה לבוא, ומהשמיים מכוונים אותו לאיפה שיש לו גם 'מקווה'. היה חופר טיפה באדמה, ומוצא מים והיה טובל לכבוד שבת. הערבי אמר לו 'יש פה שודדים ואני בורח'. אמר הרב 'אבל התנינו איתך'. לא הסכים הערבי. הרב לקח את המשפחה שלו ואת כל מי שבא איתו, והקיף עם המקל שלו מסביב למקום שישבו שמה. איזה שבת הייתה, איזה שירי שבת. בלילה באו שודדים והיו מסתכלים עליו, ובאו נשקו לו את היד והלכו. אף אחד לא נגע לרעה. כשראה את זה המוביל של השיירה, בא גם הוא וביקש ממנו מחילה.

משם הוא הלך ל'ארם צובא' ל'חלאב' והיה עם המקובלים שם, ואז הוא עלה לארץ ישראל. ליוו אותו כשהוא יצא מ'ארם צובא', כל גדולי 'חלאב'. ואז הוא הלך לקבר רבי שמעון בר יוחאי והיה שם ב"ג בעומר, ונתגלו לו שם סודות גדולים אצל רבי שמעון בר יוחאי, ושמה הוא חיבר את השיר 'אמרתם כה לחי'. עשיר אחד שמע את השיר הזה וכל כך אהב אותו ואת המנגינה של הרב, ועשה לו את זה על טס של זהב ונתן לו מתנה. משם הוא הלך לקבר 'בניהו בן יהוידע', ושם נתגלו לו סודות שאין כמותם בעולם, ולכן הוא קרא לכל הספרים שלו על השם 'בניהו-בניהו', 'בן יהוידע', 'בן איש חי', 'רב פעלים', 'מקבציאל'. הכל הוא קרא על שם על שם בניהו בן יהוידע. כי אמר שכל הסודות נתגלו לו שם, וקיבל הרבה כוח מקבר בניהו בן יהוידע. מור אבי סיפר לי שהוא ומרת אמי הלכו גם כן אצל קבר בניהו, ועשה שם תפילות וייחודים, אמר שאם יהיה לו בן, יקרא לו בניהו. כשהייתי בחור, אז הלכתי עם רבי יוסף וולטוך וגם היה איתנו ר' יהודה מוצפי, הלכנו לרבי דוד חיים שבא לארץ והיה ברמת-גן, והוא הנכד של רבי יוסף חיים. רבי יוסף ווטוך אומר לו 'זה, קוראים לו 'בניהו'. אומר 'מה?', השם שלך בניהו?', סבא שלי היה אוהב מאוד 'בניהו'. למה קראו לך בניהו?', אז סיפרתי לו שאבא שלי קרא לי כך אחרי שהיה בציון הקדוש של בניהו בן יהוידע. אמר לי 'לא'. היה צריך לקרוא לך בניהו בן יהוידע'. אמר 'עכשיו יש לי לזה תיקון'. אמרתי לו 'מה התיקון?', אומר 'אתה התחתנת?', אמרתי לו 'לא'. אומר 'אז תשב על ידי ואני ואברך אותך. אתה מתחתן תוך השנה הזאת'. אומר לי 'אתה רוצה?', אמרתי לו 'כן'. הייתי בגיל 18 19. אומר 'תראה איך אני אומר לך. לפני שתתחתן, יהיה לך כבר בית. ואחרי שנה, יהיה לך בן, בתנאי שתקרא אותו 'יהוידע'. אתה מקבל עליך?', אמרתי לו 'כן'. וכך היה. ישבתי על ידו ובירך אותי 10 דקות. אומר לי 'עכשיו מה שאמרתי לך, כך יהיה'. ראיתי שהוא שמח איתי, ומה עשיתי?, אמרתי לו 'יש לכבודו כלים של רבי יוסף חיים?', אומר 'כן יש לי'. 'אני יכול לראות?', אומר 'בטח'. אומר לבת שלו 'תוציאי כלים'. הוציאו כלים. איזה גביעים, איזה כוסות קטנים, גביעים, כוסות של קפה'. ראיתי גביע מכסף והכל מסביב שמות הקודש. אני זוכר שאני העתקתי אותם. אמרתי לו 'אני יכול לשתות בזה כבוד הרב?', אומר 'לא'. אי אפשר לשתות בזה. אנחנו לא שותים בזה'. הוא ראה אותי מצטער, ואמר 'תראה, אני אמלא לך את זה סוכריות ואתן לך אותם'. וככה עשה. קודם כל, אני אין לי כסף בכלל, וכלתי, אשתי, לא היה להם כסף. אין בכלל כסף. דיברו עם 'בית יעקב' עם המורות, והן אמרו 'אנחנו ניתן חצי דירה של דמי מפתח'. אחר כך המורות שלה ראו שאני אין לי כסף, הן אספו כסף בשבילי, וכך לקחתי את הדירה בדמי מפתח כמו שאמר הרב, לפני שהתחתנתי. ואחרי כל זה, אחרי שנה נולד לי בן-רבי יוסף השם יאריך ימיו בטוב ושנותיו בנעימים, וקראתי לו 'יוסף יהוידע'. הלכתי לחכם בן ציון ואמרתי לו 'תראה, יהוידע' לבד אם אני אקרא לו, אנשים לא רגילים לזה. אני אקרא לו יוסף יהוידע. אפשר?', אמר לי 'כן', וכך היה. אז קראתי אותו יוסף יהוידע-יוסף על שם רבי יוסף חיים, ויהוידע על שם בניהו בן יהוידע.

היה אומר לנו חכם בן ציון, שמי שלומד בספרים של רבי יוסף חיים, ידע לו שזה מביא יראת שמיים. היה המקובל הגדול רבי אברהם עדס עליו השלום שהוא היה הסבא של רבי יהודה עדס של היום. היה בעל רוח הקודש. הוא ראה בחלום הלוויה של רבי יוסף חיים, והוא אמר לעיראקים פה. הם לא ידעו שנפטר רבי יוסף חיים, והוא בחלום כבר הראו לו את הכל. הוא היה ב'פורת יוסף' ויום אחד לא הרגיש טוב ושכב בבית. אמרו לו 'כבוד הרב, יצא איזה ספר של מחבר מזמננו, נמצא בבגדד-רבי יוסף חיים'. הוא לא הכיר אותו ולא שמע עליו. אמרו 'יש לו ספר 'רב ברכות', והדפיסו את זה פה'. אמר 'טוב, נראה מה כותב'. הביאו לו את זה, וקרא מכריכה לכריכה וגמר את הכל ואמר 'מי שכתב את זה, זה אדם קדוש, יש בזה קדושה'. כך אמר רבי אברהם עדס.

בעל ה'לשם שבו ואחלמה' היה מקובל אלוקי והיה הסבא של הרב אלישיב. הוא היה באשכנז. באו לידי הספרים של ה'בן איש חי', ואמר שאין כמותם. הוא שלח לו 'בן איש חי' את הספרים שלו, את ה'לשם'. בן איש חי לבש בגדי שבת והיה שמח בהם מאוד. ואמר בעל ה'לשם שבו- 'אם הייתי יודע שרבי יוסף חיים ישמח כ"כ, הייתי כותב עוד הרבה ספרים כאלה.. רק לשמח את רבי יוסף חיים'. הבת שלו לא היה לה ילדים. וכשנולד הרב אלישיב, רבי יוסף שלום אלישיב, הוא- הסבא קרא לו 'יוסף' על שם רבי יוסף חיים, ו'שלום' על שם הרש"ש. גם הרדב"ז שהיה מרבני צפת, והיה אומר 'אני מרגיש קדושה שנודפת מהספרים של 'רבי יוסף חיים'. ולכן, ללמוד בהם, כי יש בהם קדושה'.

ראש הישיבה סיפר לנו שהיה ילד אחד שהוא חי בקריית 'צאנז' בנתניה. כשהוא נולד להוריו, ראו שהוא ישר מדבר! כל התורה איפה שתגיד לו, הוא מדבר. הלכו לראות את זה ה'עיראקים', רבי יהודה צדקה ועוד רבנים, וראו שהוא גם אומר 'בן איש חי' בע"פ. הם אמרו 'סימן שלומדים 'בן איש חי' בשמיים. הרי איך המלאך לימד אותו 'בן איש חי'? מאיפה הוא יודע בן איש חי?'. הלכו עם הילד לר' אהרון מבעלז, ואז הוא עשה לו איזה תיקון שהוא ישכח את הלימוד וכך היה.

לע"ג - הרב שלום אהרון בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שולמית רחל בת מזל, יעל טוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורטונה בת רבקה, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, נהט עליזה בת אסתר, רחל בת גרז, פרידה פירדוס בת נהט עליזה, זיווג הגון- משה חיים בן סטלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, ניב בן שושנה, ורד בת בתיה, בריאות ונחת ל - רבקה בת בסנדה, זקי בן סטלה אסתר, שושנה בת רבקה, סטלה אסתר בת נהט עליזה, סלים בן רחל, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינדה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמאל בן רינת שרה, אבישי בן שולמית זש"ק- ששון בן רונית ברכה, מירי בת סוזן, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן טלי, שרה בת חנה, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן סטלה אסתר, אסתר בת בתיה, מאיר הרצל בן יונה